

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ பத்மாவதி ஸமேத ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வேதாந்ததேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

2. ஸார நிஷ்கர்ஷ அதிகாரம்

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

முமுக்ஷு அறியவேண்டிய ஸாரமான பொருளை உரைக்கும் அதிகாரம்

ச்ருதி பத விபரீதம் க்ஷவேள கல்பம் ச்ருதை ச
ப்ரக்ருதி புருஷ போக ப்ராபக அம்ச: ந பத்ய:
தத் இஹ விபுத குப்தம் ம்ருத்யுபீதா விசிந்வந்தி
உபநிஷத் அம்ருத அப்தே: உத்தமம் ஸாரமார்யா:

பொருள் - வேத மார்க்கத்திற்கு மாறாகப் பொருள் உரைக்கும் அனைத்து மதங்களுமே விஷத்திற்குச் சமம் ஆகும். வேதங்களில் கூட, இந்த உலக விஷயங்களை அடையும் பொருட்டும், தனது ஆத்மாவையே அனுபவிக்கும் (கைவல்யம்) பொருட்டும் கூறப்படும் பகுதிகள் அனைத்தும் உயர்ந்தவை அல்ல. ஆகவே, ஸம்ஸாரம் என்னும் பிறப்பு மற்றும் இறப்பைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளும் அறிவாளிகள், உபநிஷத்துகள் என்ற கடலைக் கடைந்து எழும் ஸாரம் (ரஹஸ்ய த்ரயம் = திருமந்த்ரம், சரமச்லோகம், த்வயம்) என்ற அமிர்தத்தையே பருக விரும்புவர். இந்த அமிர்தத்தை, நமது ஆசார்யர்கள், நமது நன்மைக்காக மிகுந்த பாடுபட்டு காப்பாற்றி வருகின்றனர்.

மூன்று மந்த்ரங்களின் உயர்வு

மூலம் - இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தில் திருமந்த்ரம் “ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்த: ஸ்தம்” என்கிறபடியே தன் அர்த்தத்தை அறிய எல்லா அர்த்தங்களையும் அறிந்து தரும்படியாயி ருக்கையாலும், சரமச்லோகம் “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று தான் சொல்லுகிற உபாயம் ஒன்றையுமே அவலம்பிக்க ஸர்வோபாய பலஸித்தி உண்டாம் என்று ஸ்தாபிக்கையாலும், த்வயமும் கட ச்ருத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே தன்னை ஒருகால் உச்சரித்தவனை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் க்ருதக்ருத்யனாக்கவல்ல வைபவத்தை உடைத்தாயிருக்கையாலும், ரஹஸ்ய த்ரயமே முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆதரணீயம்.

விளக்கம் - ரஹஸ்யத்ரயம் என்னும் மூன்று மந்த்ரங்களில், திருமந்த்ரம் (அஷ்டாஷ்டரம்) என்பது மற்றவற்றின் பொருளையும் தன்னுள் கொண்டது ஆகும். இதன் பொருளை உணர்ந்தால், அனைத்தையும் உணர்ந்தது ஆகும். இதனை நாரதீய கல்பம் (1-9) – ஸர்வம் அஷ்டாஷ்டராந்த: ஸ்தம் - அனைத்தும் அஷ்டாஷ்டரத்தில் உள்ளது - என்றது. சரமஸ்லோகம் கீதை (18-66) - ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - மோக்ஷத்திற்கான அனைத்து உபாயங்களையும் கைவிட்டு என்னிடம் அடைக்கலம் புகுவாய் - என்று “ஒரே பாதையைக் கடைபிடிக்க வேண்டும், இந்தப் பாதை சரணாகதி என்னும் பாதையாகும்” என்பதைக் கூறுகிறது; இந்தப் பாதையானது மற்ற அனைத்து பாதைகளின் பலனையும் அளிக்கவல்லது. த்வயம் என்பது கட உபநிஷத்தில் கூறப்படுவது போல், தன்னை ஒருமுறை உச்சரித்தவனை, அவன் அனைத்து கர்மங்களையும் (மோக்ஷம் பெறுவதற்கான கர்மம்) சிறப்பாக முடிக்கும்படிச் செய்கிறது. ஆகவே முழுக்ஷுக்களுக்கு இந்த ரஹஸ்யத்ரயமே சிறந்தது.

சாஸ்த்ரங்களே மோக்ஷத்திற்குப் ப்ரமாணம்

அஸரம் அல்பஸாரம் ச ஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத்

பஜேத் ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே (ஸ்த்ரம்) ரத்னாகர இவாம்ருதம்

பொருள் - பயன் எதுவும் இல்லாதவற்றையும், அற்பமான பயன் அளிப்பவற்றையும், சிறிது பலன் அளிப்பவற்றையும், சற்றே அதிக பலன் அளிப்பவற்றையும் துறக்க வேண்டும். சாஸ்த்ரங்களில் அம்ருதம் போன்ற மிக உயர்ந்த கருத்தை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

மூலம் - பரமபுருஷார்த்தமும் ததுபாயமும் ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணங்களால் அறியவொண்ணாதபடியாலே இவற்றுக்கு “சாஸ்த்ராத் வேதிந ஜநார்த்தனம்” என்றும், “தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண்யம் கார்ய அகார்ய வ்யவஸ்திதௌ” என்றும், “சப்தப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாத: பரம் ப்ரஹ்மாதிகச்சதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப்தமே ப்ரமாணம்.

விளக்கம் - வாழ்க்கையின் மிக உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷம் என்பதும், அதனை அடையும் உபாயமும், கண்ணால் காண்பதாலோ (ப்ரத்யக்ஷம்) அல்லது அனுமானம் செய்வதாலோ புரிந்து கொள்ள இயலாது. சாஸ்த்ரமே இவற்றுக்குப் ப்ரமாணம் என்பதை மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம்(68-5) - சாஸ்த்ராத் வேதிந ஜநார்த்தனம் - சாஸ்த்ரம் மூலம் ஜனார்த்தனை நான் அறிகிறேன் - என்றும், கீதை (16-24) - தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே கார்ய அகார்ய வ்யவஸ்திதௌ - எதனைச் செய்யவேண்டும், எதனைச் செய்யக்கூடாது என்று உனக்கு வழிகாட்டியாக சாஸ்த்ரமே உள்ளது - என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (276-2) - சப்தப்ரஹ்மணி நிஷ்ணாத: பரம் ப்ரஹ்மாதிகச்சதி - சப்தம் எனப்படும் வேதங்களை அறிந்தவன், ப்ரஹ்மத்தை (ப்ரஹ்மம் என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் குறிக்கும்) அறிந்தவன் ஆகிறான் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களால் அறியலாம்.

மூலம் - அவ்விடத்தில், “அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா: | யத் ஸாரபூதம் ததுபாததீத ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரம் இவ அம்புமிச்ரம்” என்கிற ச்லோகத்தில், ஸாரபூதம் என்கிற பதத்தாலே ப்ரதிபந்நமான நிருபாதிக ஸாரத்தை விஷயீகரிக்கிற ஸாரதம் சப்தம் உபாதேயம். பாஹ்ய குத்ருஷ்டி சாஸ்த்ரங்கள் அத்யந்தா ஸாரங்களாகையாலே அநுபாதேயங்கள். வேதத்தில் பூர்வபாகத்தில் ஐஹிக பல ஸாதன ப்ரதிபாதகமான ப்ரதேசம் அத்யல்ப ஸாரமாகையாலே அநுபாதேயம். ஆமுஷ்மிக பல ப்ரதிபாதகாம்சம் ஐஹிக பலத்திற்காட்டில் அதிசயித பலத்தை உடைத்தாகையாலே சிலர்க்கு ஸாரம் என்னவாயிருந்ததேயாகிலும் துக்கமூலத்வாதி தோஷ த்ருஷ்டமாகையாலே அநுபாதேயம். ஆத்ம தத் ப்ராப்தி தத் ஸாதன மாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் அம்சமும் ஸாரதரமாய் இருந்ததேயாகிலும் அதிலும் அத்யந்தாதிசயிதமான பரமாத்மாநுபவ ஸாபேக்ஷர்க்கு அநுபாதேயம். பரமாத்ம தத் ப்ராப்தி ததுபாயங்களை வெளியிடும் ப்ரதேசம் ஸாரதமமாகையாலே விவேகிக்கு உபாதேயம்.

விளக்கம் - மேலும் உத்தவ கீதை(3-10) - அநந்தபாரம் பஹு வேதிதவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹவச்ச விக்நா: | யத் ஸாரபூதம் ததுபாததீத ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரம் இவ அம்புமிச்ரம் - நமக்குத் தெரிய வேண்டியது பல உள்ளது, எல்லையற்றது, இதனை அறிய இருக்கும் காலமோ மிகவும் குறைவானது, தடங்கல்கள் பல உள்ளது, ஆகவே அன்னம் எவ்விதம் நீரிலிருந்து பாலை பிரிக்கிறதோ அது போன்று, உயர்ந்ததை மட்டுமே

எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் - என்றது. இங்கு, “உயர்ந்தது” என்றால், “மிக உயர்ந்தது” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். வேதங்களில் சேராத சாஸ்த்ரங்களும், வேதங்களை மறுத்துக் கூறும் சாஸ்த்ரங்களும் உயர்ந்தவையே அல்ல, எனவே அவை தள்ளப்பட வேண்டியவை ஆகும். வேதத்தின் முதல் பாகமாகிய (பூர்வ பாகம்) கர்ம காண்டத்தில், உலக விஷயங்களைப் பெற உதவும் கர்மங்களைக் கூறும் பகுதிகள் உயர்ந்தவை அல்ல, ஆகவே அவற்றைத் தள்ளலாம். உலக விஷயங்களைவிடச் சற்றே உயர்வாகத் தோன்றும் ஸ்வர்க்கம் முதலானவற்றைப் பெற உதவும் பகுதிகளும் துன்பம் முதலானவற்றிலேயே இறுதியில் முடிவதால், அவையும் பயனற்றதே ஆகும். இதனை விடச் சற்றே உயர்வாகத் தோன்றுகின்ற, ஆத்மாவைப் பற்றி அறிய உதவும் பகுதிகளும் அதனை அடையும் உபாயம் கூறும் பகுதிகளும், பரம்பொருளை மட்டுமே அறிய ஆவல் கொண்ட மனிதர்களுக்கு முக்கியமல்ல. ஆக, விவேகம் கொண்ட மனிதன் ஒருவனுக்கு, பரப்ரஹ்மம் பற்றிக் கூறும் வேத பகுதிகளும், ப்ரஹ்மத்தை அடையும் உபாயம் பற்றிக் கூறும் பகுதிகளும் மிகவும் முக்கியமானதாகும். எனவே அவற்றைக் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

மூலம் - அவ்வம்சத்திலும் ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரங்களான தத்த்வ ஹிதங்களுடைய ஸங்க்ரஹமாகையாலே மிகவும் ஸாரதம் (உபாதேய) மாயிருக்கும் ரஹஸ்யத்ரயம். ஆகையால், “பஹுப்யச்ச மஹத்ப்யச்ச சாஸ்த்ரேப்யோ மதிமாந்நர: | ஸர்வதஸ் ஸாரமாதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத:” என்கிறபடியே, ரஹஸ்யத்ரயம் முமுக்ஷுவான இவ்வாத்மாவுக்கு மிகவும் உபாதேயமாகக் கடவது.

விளக்கம் - அவற்றிலும், அறியப்படவேண்டிய தத்துவங்களாக உள்ளவையும், மோக்ஷ உபாயமாக உள்ளவையும், தனித்து விளங்குபவையும், நமது ஸித்தாந்தத்தின் அடிப்படையாக உள்ளதும் ஆகிய மூன்று ரஹஸ்யங்களும் மிகவும் முக்கியமானவையாகும். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (176-66) - பஹுப்யச்ச மஹத்ப்யச்ச சாஸ்த்ரேப்யோ மதிமாந்நர: | ஸர்வதஸ் ஸாரமாதத்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத: - பல உயர்ந்த சாஸ்த்ரங்களில் இருந்து விவேகம் உள்ள மனிதன், தேனியானது எவ்விதம் மலர்களில் உள்ள மகரந்தத்தை மட்டும் எடுக்கிறதோ, அது போன்று முக்கியமானவற்றை மட்டுமே எடுக்க வேண்டும் - என்றது. ஆக, மோக்ஷத்தில் விருப்பம் உள்ள ஜீவன் (முமுக்ஷு), இந்த மூன்று மந்த்ரங்களையே நாடவேண்டும்.

அமையா இவை என்னும் ஆசையினால் அறு மூன்று உலகில்
சுமையான கல்விகள் சூழ வந்தாலும் தொகை இவை என்று
இமையா இமையவர் ஏத்திய எட்டு இரண்டு எண்ணிய - நம்
சமயாசிரியர் சதிர்க்கும் தனி நிலை தந்தனரே

பொருள் - இதுவரை கற்றது போதாது என்று ஆசையால் நாம் மேலும் 18 பிரிவுகளை
கற்கக் கூடும் (18 பிரிவுகள் = 4 வேதங்கள், சிசைஷ, வ்யாகரணம், ஸந்தஸ், நிருக்தம்,
ஜோதிடம், கல்பம், மீமாம்ஸை, நியாயம், புராணம், தர்மம், ஆயுர்வேதம், தனுர் வேதம்,
காந்தர்வம் மற்றும் அர்த்த சாஸ்த்ரம்). இவை வெறும் எண்ணிக்கை மட்டும் அன்றி,
நமக்குச் சுமையாகவும் ஆகிவிடும். ஆகவே, இமைக்காத கண்களை உடையவர்களும்
சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களும் ஆகிய நித்யஸூரிகள் துதிக்கும் அஷ்டாஷ்டரத்தையும்,
மற்ற இரண்டையும் (த்வயம், சரமஸ்லோகம்) நமது ஆசார்யர்கள் நமக்கு அளித்தனர்.

சாகாநாம் உபரி ஸ்திதேந மநுநா மூலேந லப்த ஆத்மக:
ஸத்தாஹேது ஸக்ருத் ஜபேந ஸகலம் காலம் த்வயேந க்ஷிபந்
வேத உத்தாம்ஸ விஹார ஸாரதி தயாகும்பேந விஸ்ரம்பித:
ஸாரஜ்ஞோ யதி கச்சித் அஸ்தி புவநே நாத: ஸயூதஸ்ய ந:

பொருள் - வேதங்களின் மேல் பாகமான உபநிஷத்துக்களில், மூல மந்த்ரமான
அஷ்டாஷ்டரம் ப்ரகாசிக்கிறது. விவேகம் கொண்ட ஒருவன் இந்த அஷ்டாஷ்டரம்
மூலமாகத் தனது உண்மையான தன்மையை அறிந்தாலோ, தனது வாழ்நாள் முழுவதும்
த்வய மந்த்ரத்தைக் கூறியபடி இருந்தாலோ, ஒருமுறை மட்டுமே கூறினாலும் வாழ்வின்
மிக உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை அளிக்கவல்ல த்வயத்தைக் இவ்விதம் கூறினாலும், தனது
லீலைக்காகவே தேரோட்டியாக நின்றவனும், வேதங்கள் அனைத்திற்கும் மகுடம்
போன்றவனும் ஆகிய கண்ணன் தனது கருணை காரணமாக உபதேசித்த
சரமஸ்லோகத்தின் மீது மஹாவிச்வாசம் உள்ளவனும் ஆகிய ஒருவன், நமது கூட்டம்
அனைத்திற்கும் ஸ்வாமி போன்றவன் ஆவான்.

ஸாரநிஷ்கர்ஷ அதிகாரம் ஸம்பூர்ணம்

